

KOULE A ŠKATULKY

Koule věcí minulých, kterou si člověk táhne s sebou životem, zaškatulkování, které provedli jiní a o němž ani nemusí vědět, natož aby to mohl ovlivnit. Co k tomu lze říci?

Každý z nás si táhne "kouli věcí minulých" a každý z nás je "zaškatulkován jinými". Tak to je. Jde o to, jak to kdo vnímá a jaký význam čemu přiřkládá.

To první plyne z karmického zákona = zákona příčiny a následku a ten platí vždy, všude pro všechny a stále. Naše činy přinášejí své plody - těžké koule nebo pestré balónky. Jak kdy, jak pro koho.

To druhé plyne z principu souzení druhých = vytváření si vlastní představy o druhém, neboť představa je jednodušší než komplexní pochopení druhého se vším všudy, kterého nejsme (až na výjimky) schopni. Jaké si kdo vytvořil o nás představy nemůžeme ovlivnit. Nelze ovlivnit již proběhnuvší děj, to je již jen zápis minulosti - zápis z času přítomného, který se pro nás proměnil v čas minulý. Jaké si kdo o nás vytváří představy můžeme zčásti "ovlivnit" pouze tím, jací jsme, ale daleko větší podíl na výsledné představě má onen představující si. A ona jeho představa o nás je v podstatě představa potřebná pro něj a vypovídá z velké části o něm samotném, často více než o nás - o jeho vnímání světa, o jeho životních postojích, prostě o něm.

Nic ale není černobílé a tak je dobré soud druhého o nás chápat současně jako výpověď o soudci i jako námět k zamyšlení, proč nás druhý takto vidí. Ten námět k zamyšlení by měl být o to výraznější, čím zralejší je onen "soudce". Ale ani tady to nelze vnímat černobíle, neboť "soudce" duchovně zralý či nejzralejší již nemůže být soudcem, neboť ten již z principu své dosažené zralosti nesoudí, jen pozoruje a pozorované přijímá a může nám pouze nabízet pohled do zrcadla našich vlastních představ a našich vlastních myšlenek a prožitků.

Celý život je postavený na tvůrčím hledání hranic, na neustálé volbě našeho místa mezi jednou a druhou hranicí škály stupnice. Například jednou mezi zde je, že úzkostlivě dbáme, co o nás říkají jiní, co si myslí, co by si mohli myslet. Druhou mezi je, že je nám naprosto jedno, co si říkají, dokonce můžeme být na ono ignorantství hrdí a můžeme dávat najevo, že jejich názor nás vůbec nezajímá. Obojí je hranice. Extrémní hranice. Nešťastná hranice pro ně a většinou i zkouška pro jejich okolí.

To, co nacházíme v hodnocení o nás nehovoří jenom o nás, ale také o tom, jak jsme vnímáni někým. Hovoří to i o hodnotiteli. Ten si povšiml našich některých signálů, které jsme mu dávali a které ho díky jeho vlastnostem zaujaly a díky těmto vlastnostem svým je cítil potřebné zaznamenat. Chápejme to jako dar, jako nabídnutí jisté formy zpětné vazby či pohledu do zrcadla, a přijímejme vše s tím, že tato nabízená zpětná vazba má jen určitou kvalitu a že toto nastavené zrcadlo nemusí být zcela rovné a čisté - i tak za to upřímně poděkujeme. Poděkujeme za možnost poznávání v nejširším slova smyslu...

To, zda a jak budeme onoho "někoho" (tvůrce zmiňované zpětné vazby a držiče zrcadla) hodnotit, je na nás. Můžeme důstojně a moudře pozorovat nebo legračně či vážně vyskakovat. Je to jen na nás.

A ještě dodatek k té kouli věcí minulých. Ta zde prostě je. A zase je jen na nás, zda ji budeme vnímat jako železo na řetězu, která brání v pohybu trestance, nebo jako míč, s nímž si lze zasportovat venku na sluníčkem provoněné louce. O její povaze rozhodneme jen my. Jen náš stupeň přijetí. Pochopení a přijetí a následné odpuštění. Odpuštění si.

Odpuštění je bezpodmínečné (= bez dalších podmínek = na 100%) pochopení, přijetí a uzavření.

Odpuštění je velký princip našeho světa, dar Boží, dar nás sobě, dar náš všem.

V okamžiku bezpodmínečného opuštění odlétá železná koule jako pestrobarevný balónek naplněný heliem - mizí v nebi a sděluje ve slunci vše potřebné všem, kterých se to týkalo a kteří chtějí vidět...